

יום הזיכרון להללי מערכות ישראל ופעולות האיבה

"בזכותם נחגוג ביזם העצמאות"

ב-7 באוקטובר נפלו 18 לוחמים וקצינים מפלוגה ב' של גדוד 13 בחטיבת גולני בקרבות במוצב נחל עוז • מתוך האבל של המשפחות השכולות נוצרה קבוצת הורים שתומכים זה בזה, מטיילים יחד, מפיצים את סיפורי הגבורה וגם מרשים לעצמם לשמוח • אתמול הם הגיעו לחגוג עם צילה סיבוני, אימו של סמ"ר נאור סיבוני ז"ל, בחתונת בנה הבכור: "בוחרים לחבק את החיים"



"הקבוצה היא אי של שפיות". הורי הנופלים של פלוגה ב'



גליהד
צפו בגיבורים וכתבו לזכרם: מיזם להנצחת חללי צה"ל וכוחות הביטחון שנפלו ב"חרבות ברזל"



למרות הכל. הם מביאים איתם את זכר בניהם הלוחמים הגיבורים, את הרוח, את הערכים, ואת האור שממשיך ללוות אותנו גם ברגעים של שמי חם. דווקא מתוך השבר הם בוחרים לעמוד כאן הערב, להזכיר לכולנו שהחיים חזקים מהכל, ושהאהבה לעולם לא נופלת ואורם של הבנים שלנו ממשיך להאיר."

בחתונה של כנס הבכור דור עם כלתו ליב. "ההורים של הנופ" לים מפלוגה ב' הגיעו להשתתף בשמחתנו", מספרת צילה, "הורים שבאים עם לב שמכיר כאב שאין לו מילים, אך בוחרים להגיע ולחבק את החיים. נוכחותם היא עדות חיה לעו" צמה, לאהבה שאינה נגמרת, ולבחיורה להמשיך

קראת יום הזיכרון הן אומרות כי עבורן "כל יום הוא יום זיכרון, וככה אצל כל המשפחות, על הבן שיצא לקרב ולא שב הביתה". אצמול הן הגיעו לחגוג עם משפחת סיבוני

לפעמים רק החיבוק בלי מילים מייצר המון חוסן", אומרת כרמי. "האימהות הן האחות שלי למסע חיינו, ברגעים של טוב ובי רגעים של פחות טוב. כשאני מרגישה שלא טוב לי, אני כותבת בקבוצה ואף אחת לא תרים גבה ולא ישפטו אותי. יש המון הכלה". בשבוע של-

מאיר תורג'מן

הם היו אחים לנשק, צעירים שהלמו על הטויל שאחרי הצבא, שבבוקר 7 באוקטובר להמוני עד טיפת הדם האחרונה, מעטים מול מאות מחבלים. לוחמי פלוגה ב' של גדוד 13 בחטיבת גולני עמדו בשערי מוצב נחל עוז, בחמ"ל, בפתח המוגנות וב- חרבים, והרפו את המהבלים במשך שעות, עד הכ- דור האחרון.

הפלוגה שילמה מחיר יקר: 18 לוחמים וקצינים נפלו בקרבות מול המחבלים, ואחרים נפצעו. בסך הכל נהר" גו במוצב 53 חיילות וחיילים, 10 נחטפו לעזה. מתוך ההריסות נחל עוז וסימני השריפה בחמ"ל שהוצת אחרי שהמחבלים לא הצליחו להכניע את הלוחמים, כחובלת מפקד הפלוגה, רס"ן שילה הר אבן ז"ל, עולה סיפור על גבורה בלתי נתפסת.

לוחמי פלוגה ב', "זאבי הרממה", הגיעו לתפוס קו במוצב נחל עוז כדי לספק הגנה על המוצב ולאורך גדר הגבול עם עזה שבתחומי הגזרה. "ביום שבת, שמחת תור רה, בשעה 06:29, נפתחו עליהם שערי הגיהנום. הילדים שלנו שהיו במוצב, נלחמו בגבורה. הם לא ברחו או הסתתרו מפני המחבלים, אלא נלחמו כשהם יודעים שלא ייצאו חיים מהתופת", אומרת באוהה ליאת כרמי, אמו של אורי, אחד מ-18 הנופלים: מפקד הפלוגה רס"ן שילה הר אבן ז"ל, מפקד מחלקה סגן יוחאי רוכן ז"ל והלוחמים, סמ"ר אורי כרמי ז"ל, סמ"ר רועי ברקת ז"ל, סמ"ר ישי פיטוסי ז"ל, סמ"ר סהר מירדאני ז"ל, סמ"ר ברק בן דוד ז"ל, סמ"ר יעד בן יעקב ז"ל, סמ"ר דור ירחי ז"ל, סמ"ר דור לוימי ז"ל, סמ"ר אריד בוגלה ז"ל, סמ"ר דור רתנן ז"ל, סמ"ר נאור סיבוני ז"ל, סמ"ר דביר זכאי ז"ל, סמ"ר איתי אברהם רון ז"ל, סמ"ר נהוראי אמיתי ז"ל, סמ"ר הניאל דנינו וסמ"ר דולב אמויאל ז"ל. הפלוגה והגדוד המשיכו להילחם בעומק רצועת עזה, כולל בקרבות הקשים בשג'אעיה, שם איבדו את המג"ד, סא"ל תומר גרינברג ז"ל, ואת מפקד הפלוגה, רס"ן רועי מלרסי ז"ל, שהחליף את המ"פ שנפל בלחימה במוצב נחל עוז.

מתוך האבל הפרטי של כל משפחה ומשפחה הלכה והתגבשה קבוצת ההורים, שהתחילה במפגש של הר"ל קת נר שישי בחג החנוכה הראשון אחרי נפילת הבנים. "מתוך האבל, מבלי שתכננו, צמחה הקבוצה שהפכה עבורנו למשפחה", מספרת צילה סיבוני ממושב גילת בנגב, ששכלה את בנה נאור. סיבוני, כמו חברותיה למ- שפחת האימהות, אומרת כי "חשוב לנו שידעו שהבנים שלנו, לוחמי פלוגה ב' בגדוד 13 של גולני, נלחמו יחד עם לוחמים נוספים שהיו במוצב, עד טיפת דם האחרונה ועד הכדור האחרון, כדי להציל את מי שהיה במוצב. הם עיכבו בגופם מאות מחבלים שהיו בדרך לקיבוץ נחל עוז. ללא הלחימה שלהם המצב היה גרוע בהרבה", היא מספרת כשהיא יושבת במרכזי "הפסיו של נאור", חדר שבנתה בחצר ביתה במושב גילת בנגב, שמארה חיילים ואזרחים שמגיעים לשמוע "על הגבורה של נאור ושל חברי לוחמי פלוגה ב'".

לפני שבנה נפל, ליאת כרמי פגשה מדי יום את משפחות השכול במסגרת תפקידה כעובדת רווחה באגף מש- פחות הנצחה ומורשת במשרד הביטחון. "העבודה הכינה אותי לרגע הזה, שהצטרפתי בעצמי למשפחות השכול כשבני אורי נפל בקרב", היא אומרת. "ביום אחד הרב עלינו עולמנו. הקב"ה בחר בנו להיות משפחה שניפלת הבנים הגיבורים מחברת בנינו. בחרנו לתעל את האנר- גיה להפצת הגבורה של לחימת הבנים, שרצו אל התופת מנביל לחזור. קיבלתי מתנה מהקב"ה שזכיתי לגדל ילד כזה. האור של הלוחמים ילווה אותנו במסע חיינו, בזכר- תם אנהנו חיים ונחגוג עצמאות 78".

ככל שחלף הזמן המפגשים בין ההורים הפכו להיות על בסיס קבוע: הם יוצאים ל"שבטות כוח" ביחד, טסו לחו"ל פעמיים, נפגשים לסדראות שיח ויצירה ובעיקר מורבים כל יום בקבוצת הוואטספ התוססת. הילה מי- דאני, אמו של סמ"ר סהר מירדאני ז"ל, אומרת כי הק- בוצה, בפרט של האימהות הפכה למקור הכוח שלהן להתמודד עם האובדן והשכול. "הקבוצה הזו עבורי היא קבוצת השווים היחידה. המקום שבו המילים מיותרות, כי רק האימהות כאן באמת מבינות ומרגישות את מה שאני חווה. הן היחידות שמדברות את השפה שלי, בלי מסכות ובלו צורך להסביר את תהומות הכאב. הקבוצה הזו מהווה עבורי עוגן יציב בתוך הסערה, אי של שפיות שמעניק לי אוויר לנשימה. בזכות השותפות הזו אני מר- צאת את הכוחות להתחיל מעמד ולהמשיך הלאה, למרות הכל. כאן אני לא לבד".

סיבוני בחרה להתמודד עם האובדן של בנה דרך סי- פור חייו וגבורתו. "אני לא מפסיקה לדבר עליו. אני מר- צה בצבא ובכל מקום על נאור שלי, שמבחינתי הוא נוכח בחיינו. עבורי זה המנוע להתמודד עם השכול והכאב, זה פשוט מרפא אותי. היום יש לי חיבור ריגשי ועמוק עם אימהות הנופלים, אנהנו מידי יום מדברות בקבוצת הוואטספ. שם כל אחת מרגישה בנוח לספר כמה קשה לה הבורק, איך היא נמצאת ביום גרוע או ביום שמה. החברות לא שופטות רק מחזקות ומחבקות. אנחנו גם מרשות לעצמנו לשמוח, לשר ולרקוד יחד, פשוט לה- שמרול כמו גולנצ'יקים במפגשים שהיו בארץ ובחו"ל". "תמיד קבוצת השווים נותנת הרבה כוח אחד לש- ני, הם יכולים להבין אחד את השני, לפעמים רק במבט,

גמרנו להיות פראאייירים



הסל הזול של ישראל

משרד הכלכלה והתעשייה בשיתוף Carrefour משיקים את הסל הזול של ישראל, ומזמינים את כל עם ישראל לחסוך מאות שקלים בכל קנייה, עם 100 מוצרים ב-30% פחות ממחיר השוק!



משרד הכלכלה והתעשייה
מובילים כארבע אנשים